

Šeštadienis

VAKARŲ EKSPRESAS 1999 04 03

• KULTŪRA • PRAMOGOS • LAISVALAIKIS •

ŠVENTADIENIO POKALBIS

Esame laisvi prisikelti

Velykų rytą pakili tikinčiųjų minia priims šventąją Komuniją, Jėzaus kūną... Šia duona tampame ir mes, kai dalijame save kitiems. Neskaičiuodami, netaupydami, neklausinédami, kas vertas ir kas ne. Nes verčiausia Jėzaus dovana žmonijai yra MELIÉ. Kalbamės su Kretingos pranciškonų vienuolyno broliu kunigu GEDIMINU.

Ivona Žiemytė

- Kai gyvenimas praranda prasme, kreipiamės į psichoterapeutus, tačiau ir talentingiausias jų nenuima kalčių naštos, nepasijunti nei atgimės, nei apsisvalės. Tuomet galvoji: kokios žmogiškos paguodos, paramos gali tikėtis iš kunigo?

- Tos pagalbos, dėl kurios ir ateidavo per amžius... Jeigu kalbat apie analitiką, apie psichologinę profilaktiką, tai, aišku, galima ir pas kunigą ateiti, bet geriau nepainiot tų dalykų. Pas kunigą žmogus ateina, kad susitaikytų su Dievu, per išpažintį - Susitaikymo sakramentą. Bet jeigu einama išpažinties tik dėl psichologinių motyvų, tai iškreipiamas tas sakramentas ir anksčiau ar vėliau žmogus vėl pakliūs į aklovietę ir vėl kentės depresiją. Kiekvienas dalykas turi būti naudojamas pagal paskirtį.

- Bet ar ateina pas Jus žmogus, nujaučias savo nuopolių, norėdamas sulaukyt save nuo mirtinos nuodėmės? Galvojantis apie savizudybę, nebeturintis kur eiti?

- Be abejo, ateina įvairiausiomis intencijom. Noriu pasakyti, kad žmonės dabar visokias piliules ryja, kad kaip nors skausmelį nuvyty, bet retas ateina rimtai gydyti savo ligų. Tiktai laikino nuskausminimo ieško, kompresukų, paguodos, supratimo, dar kažko. Aišku, to visuomenėje labai trūksta, todėl žmogus ieško kompensacijos ir bažnyčioj. O kiek kunigas gali padėti, čia nuo kiekvieno asmenybės priklauso: negalima visiems primest savo poreikių, įsivaizdavimų... Šventame Rašte paraizyta: "Melagis tas, kuris myli Dievą, o nemyli žmogaus".

Pranciškus Asyžietis sakė: "Kol gyvenau nuodėmėse, man buvo koku regėti raupsuotuosius, bet kai Viešpats mane nuvedė pas juos, man jų pagallo. O kai pažinau juos, kas atrodė man koku, virto kūno ir sielos palaima"... Papasakokit apie savąją dvasios raupsuotųjų bendruomenę.

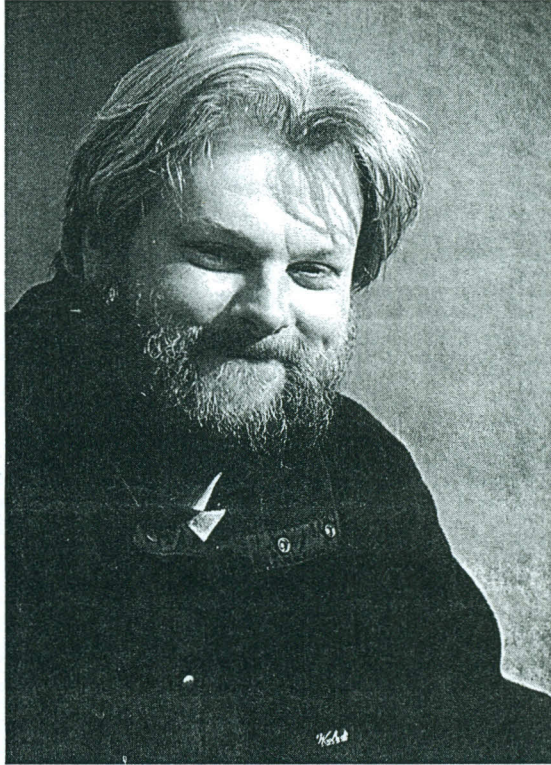
- Man, krikščioniui, visuomet buvo problema: mes kalbame apie meilę, broliškumą ir kaip padėti žmogui, kuris ateina su savo skausmu, neturi ko valgyt, kur gyvent. Neuženka jam pasakyt: "Dievas myli tave", o kai pradėdi dalytis duona ar stogu, tai viens nuo kito sužino ir randasi tiek daug, jog neįmanoma pasotint, sutalpint visų. Tada galvoji: kaip mylėt tuos žmones. Gal geriausia buvo Pranciškui: nieko neturėjo ir niekuo nebuvo įpareigotas dalytis, - ir jis SAVE atiduodavo. Būdavo su tais ŽMONĖMIS, ir tiek. Ir savo buvimu jis atgaivindavo juos gyvenimui, vilčiai, tikėjimui... Tai iš to poreikio, iš troškimo padėt

ir kilo man idėja įkurti Susitaikinimo sodybą Pakutuvėnuose ir gyventi žmonių bendruomenėje, pasišventusioje evangeliniam gyvenimui, maldos gyvenimui ir tarnavimui žmonėms. Bendruomenė visada turės būti atvira bet kokiam žmogui, jis gaus bent kelioms dienoms pastogę, šilto maisto, galės išsišneketi - per užtarmą maldą, per Dievo žodį spręsti problemas. 1995-ais metais gavau vyskupo leidimą ir pradėjau tą sodybą kurti šalia Pakutuvėnų bažnyčios. Ji statyta 1941-ais metais, vyskupas Borisevičius pašventino. Pastatė ją kunigas Pukys kaip padėką Dievui už tai, kad nebuvo subombarduota Plungė per pirmąjį vokiečių puolimą. Šalia buvo kaimas, po karo jį sunaikino, melioracija viską nušlavė, liko tik bažnytelė ir kapinės. Pradžioj vienas brolis nudrėbė molio trobelę, šiandien kiti broliai gyvena koplyčioj. Darbuojasi pas žmones. Kas nors iš kaimo atvažiuoja, talkos paprašo - visiems padeda, pinigų neima, tad žmonės jiems atneša žiemą maisto. Patys bulves augina, grūdus, triušius, ožkas ir iš žmonių aukų gyvena. Jie priima atvažiuojančius pagyvent, kad tyloje, gamtoje galėtų išsilaižyti savo širdies žaizdas, per paprastumą išsivaduot iš depresijų. Nuolat ten gyvena septyniškie; keli buvę narkomanai. Jokių įžadų nėra davę, ne vienuoliai, tik žmonės juos vadina pustelninkais... Tai pasauliečių bendruomenė, kuri savo gyvenimą bando tvarkyti pagal dar kuriamus įstatus ar reguli. Jie gyvena maldai ir darbu, šiek tiek atsiskyre, nes narkomanai, sugrįžę miestan ir susitikę draugais, atrinkta, o ten jie kažkaip laiko-

si.

- Ar būna netikėtų atsivertimų?

- Plūsta studentai - pervargę, puolę į depresiją, kamuojami moralinių problemų, nusivylę kažkuo ar norintys savo dvasinį klausimą išsispręst. Gyvena kopyltylėse kaip eremitai. Tris dienas gali nieko nedirbt, užsiimt savimi, o paskui būna pokalbis su bendruomene ir ji klausia: "Ar tu supratai, ko tu nori, ko galim padėti tau?". Jei kas dar negali grįžt į namus, į pasaulį, - lieka. Atvažiuoja pabėgę nuo tėvų. Ne, puolusios merginos neatvyksta. Jie bando išsivaduot iš to sunkumo, ydu, susitaikyt su Dievu. Aš negaliu atskleisti jų išgyvenimų, paslapties... Kad kuris jų ketino

A. KUBAIČIO NUOTR.

žudyti, sužinau tik po to, kai kas nors sulauko. Jeigu man per išpažintį atvairai sako, kad nori nusižudyti, tai vaidina ir reikalauja sau dėmesio, kad šokinėtum apie juos. Arba jau yra pasukę ton pušėn. Aš nežinau, ką daryt - galiu tik melstis už juos. Labiausiai man nerimą kelia ir skauda dėl to, kad veikia "New age" okultistinės sektos, visokios sveikatingumo mokyklos sužaloja jaunos žmones, supančioja jų protus. Juos labai sunku yra išlaisvint! Žmonės įtraukiami į visokių lazarėvų mokymus, rytietiškas meditacijas, bandomos išlaisvinti jų dvasinės galios, čakros, jie labai įsivelia į savo fantazijas, pradeda neskirti nuo realybės ir jų protuose kažkas pažeidžiama. Aš nemanau, jog negrįžtamai; Dievui viskas įmanoma. Krikščionybė veda į tobulumą per paprastumą, per meilę, o ten - per visokias galias, išsiskyrimą iš kitų, kiekviename pažadinamas puikybės alkis - būti ypatingam, galingam, dieviškam. Dangstomasi meile, gėriu, bet visa tai masalas, kad galėtų suvedžiot ir valdyt tuos žmones. Iš tokių pažeistų psichikos žmonių nežinau, ko tikėtis, nes jie pilni "apreiškimų", visokių burbulų.

- Ar jūs neturite nė lašo egoizmo, ar negalia, kad išsivaistote tiems žmonėms visą savo laiką, liekančią

nuo tarnavimų Aukščiausiajam? Ar neturite žmogiškų silpnųjų: menas, knygos, poezijos rašymas?

- Ar jūs laikote tai silpnybėmis? Turiu silpnbę - žvejybą, - šypsosi Tėvas Gediminas. - Susimąstau, kam man to reikia. Aš nenoriu šito daryti, aš pavargstu, kenčiu nuo atsakomybės, nežinau, kas kada atsitiks, bet vėlgi: kitaip negaliu. Tai yra mano gyvenimas, mano tikėjimo išraiška, aš ieškau Dievo valios, ko jis nori, ir matau, kad jam gaila tų žmonių, jis nori juos išgelbėt. Ieškau būdo, kaip jiems susitikti su Dievu. Mano pasirušimas pamokslui yra malda: "Duok, Viešpatie, kad aš mylėčiau tuos žmones Tavąja meile, parodyk man, ką turiu jiems pasakyt, ką TU nori jiems pasakyt...". O paskui atsiveriu, kalbu spontaniškai...

- Mes kaltinam nelabai ar savo artima, įpuolę nuodėmėn ar įskaudinti, bet kiekvienas turime savą priešą, kurį sunkiausia suvaldyti - tai mūsų žemesnioji prigimtis. Kokia ta prisikėlimo galimybė? Ar jūs savą pavyzdžių, vidinė šviesa galit priversti pasukt kitu keliu?

- Aš nieko neverčiu, neatvertinėju, nieko neįrodinėju, tik dalynuos savo tiesa, savo tikėjimu. Dievas niekada neapleidžia tautos ar žmogaus, Dievas jo ieško, - tik žmogus jį palieka, atsiskiria nuo jo. Atsimink Adomą: jis neatėjo į

KITUOSE PUSLAPIUOSE

Kultūra

9

Ekspresiuokas

17

Moters pasaulis

19

Humoro puslapis

20

susitikimo vietą ir nerado jo, ir šaukė: "Kur tu esi, jei nesi su manim?" - "Aš čia, Dieve, krūmuose, aš nuogas, negaliu pasirodyt, aš prisidirbau, man gėda..." Dažnai kaltiname Dievą, bet kaltindami jį, patys pakliūname į teismą, pasirodome klydę... Kokia mano gyvenimo pozicija, kaip aš žiūriu į žmones? Dabar pradėsiu pamokslaut... Kuo pirmiausia man brangi krikščionybė: aš primu Jėzų kaip Dievo sūnų, tapusį man broliu. Šv. Rašte sakoma: "Jėzus apilėšė pats save, atėjo pas mus į žemę nuogas, kad būtų su mumis kaip mažesnysis brolis. Nedemonstravo savo jėgos, didybės, išminties, nors tai prasiverždavo kartais; jis nedemonstravo stebuklų, nedarė reklamos, šou, - jis tiesiog atėjo BŪTI su mumis. Užjaušdamas mus bėdoj, pasimetusius nuo Tėvo vaikus. Jis mus atpiko, užmokojo už mūsų kaltes kainą, kad mes vėl laisvi, be kaltės galėtume vaikščioti Dievo akivaizdoje kaip vaikai. Atėjo mus sugrąžinti kaip vaikus tėvui - ne kažkokiam kūrėjui - teisėjui - baudėjui kaip vergus... Man tai brangiausia - asmeninis santykis su Dievu. Ir Jėzus man - kaip brolis; atvėręs man Dievą kaip dangiškąjį tėvą, atvėrė man kitą brangią paslaptį: kad mes, žmonės, esame viens kitam broliai ir seserys... Tu man esi sesuo. Kraujo ryšiai bus sunaikinti mirtimi, bet ta brolystė, kur atnešė Jėzus - nesunaikinama, amžina. Tuo požiūriu man visas pasaulis keičiasi, jis yra man Tėvo meilės dovana, jis yra man geras, brangus. Aš matau jo žaizdas, jis sužeistas, išdraskytas, bet jis man nėra blogas. O dėl paklydusių brolių ir sesių... Aš irgi esu nuolat puolamas, nuolat šėtonas bando mane suvedžioti, atskirti nuo Tėvo, nuo bažnyčios, ir įvairiausias nuodėmes siūlo. Kiekviena diena man yra kova - už tą Dievo vaikų laisvę, ir už brolystę, už meilę. O tie, kurie pasi-meta toj kovoje, nupuola - vis tiek yra man broliai, kad jie ir suvedžioti, pavergti. Ir Jėzus kviečia mane savo meile, savo liudijimu, savęs išsižadėjimą, gvybės kainą padėti tiems broliams išpažinti laisvę, išeiti iš kalėjimo, iš melo pančių... Noriu tęsti tą brolių sutaikinimo su Dievu darbą.

- Kuo gilesnis nuopolis, tuo didesnė atgailos vertė?

- Apaštalas Paulius sakė, kad kam daug nuodėmės, tam daug Dievo malonės... Aišku, tėvai visada labiau skauda dėl sūnaus, kurio nėra amaus, negu dėl tų, kurių netrūksta.

Tiek norisi paklausti, ir kunigas sako, jog turėtume ilgai kalbėtis ir nuosekliai eiti tam tikru žmonių patirties, išganymo keliu. Kitaiip tai tebus pašnekesys su egzotiška būtybe vardan sensacijėles. Esame skirtingų dvasinių patirčių. Sutarėme, jog kitąkart kalbėsime apie išpažinties sakramento reikšmę ir prasme.